

LAST DES ZWIJGENS.

(Een winterstemmingsbeeld)

DOOR

C. VAN NIEVELT.

I.

De stille vlokken zijn neergezegen, twee gansche dagen reeds, onafgebroken. Thans schijnt de wolkenlaag, loodgraauw van kim tot kim de witte aarde overweldigend, voor het oogeblik uitgeput. Zij rust, roerloos strak, aangrijzend nog bij de reeds naderende schemering. Zij poost, stil zich samenpakkend tot eene hernieuwde ontlading, die de wereld begraven zal. Dreigend, drukkend, dof, schijnt zij te zinken onder hare eigen zwaarte en zich gansch te willen nederleggen, om nooit weer te rijzen of te breken, om alle leven te bedelven, te verstikken. Geen luchtje rept zich onder dit verwulfsel van somber, toonloos grijs. Stilte des doods, vaalbleeke stilte, — bestorven de adem der natuur. En zóó wollig dik en zacht heeft de sneeuw zich gestapeld op de takken, dat zomerloover nauwelijks dichter kon zijn. En wie daar wandelt onder de wit versteende linden, door de oprijlaan van het oude kasteel, kan wanen te gaan onder eene arcade van het blankste en kunstigst uitgebeitelde albast. Gebogen onder den stillen, bleeken last, strengelen roerloos de machtige armen en de millioenen vingers zich ineen tot een lofwerk van spookachtig vreemde schoonheid.

Maar geen menschelijk voetspoor heeft er in die witte spitsbogengang de donzige effenheid van de dikke sneeuwlaag nog vertreden en ontwijfd. Als uitgestorven staat het groote, logge huis tusschen het eeuwenoude geboomte — de muren donker, het hooge dak en de hoektorens tot vormloosheid overladen met den weeken, alles bedekkenden last, — last des zwijgens.

* * *

Aan het venster, dat uitziet in die witte laan, staat eene vrouw, jong nog, rijzig, bleek en strak. Strak als het winterlandschap hare trekken, bleek als de sneeuw haar gelaat, roerloos als het verstijfde woud hare gestalte. De armen krachteloos nederhangend, de handen ineengeklampt — zóó staat de slotvrouw aan dat venster, starend met versteenden blik in het witte lofwerk der takken, in het witte, lange, doode perspectief van die spitsbogengang tusschen de rechtlignige boomenrijen. Leven, schijn van leven, zet aan de donkere figuur nog slechts de gloed van het haardvuur bij, die met een mat gezieltoog hare ééne zijde hooger kleurt, vonkelingen ontstekend in de gitten aan het zwarte kleed en glansjes werpend langs de zwarte, aan de slapen reeds met zilver aangestreeken haren.